

tudi nova dekoracija, krasna, živa, prijetna. Mojster Brollo naslikal je v tem delu naše cerkve 14 velikih in 10 manjših, torej vkup 24 slik. Vse so lepe, nekatere pravi umotvori, kakoršnjih ni kmalu kde videti. Veliki osrednji obok ladje krasijo tri velike podobe: a) trije kralji molijo Sina božjega v Betlehemskelem hlevu, b) Kristus vstaja kot zmagovalec smrti, pekla in hudiča, c) sv. Duh prihaja iz nebes nad apostole, zbrane okoli Marije. Te tri veličastne podobe vzbujajo v ogledovalcih pobožne misli in čute na tri največje skrivnosti naše sv. vere, namreč na učlovečenje Sina božjega, na odrešenje, na ustanovljenje sv. katoliške cerkve. Druge podobe v ladji nam predstavljajo najprvije tiste zaslužne osebe, ki so pri nas sv. vero oznanjevale, sploh za njo delovale, po njej sveto živeli in se izveličale. Zatorej gledamo na evangeljski strani nad in med okni ladje: sv. Jeronima, našega rojaka iz Strigove pri Ljutomeru, kakor je sedaj nepobitno dokazal ostrogonski kanonik, veleučeni Dr. Danko, sv. Modesta zraven cerkve Gospé svete, apostola gorotanskih Slovencev, sv. Ruperta, utemeljitelja salcburške nadškofije in sv. Heme, bivše posestnice Pilštanske in Vitanjske grajščine, na epistelske strani pa sv. Martina, porojenega v Sombotelji na Prekmurskem, sv. Mohorja in Fortunata zraven starega Ogleja, sv. Virgilja, nadškofa Salcburškega, in sv. Lihard, doma v Kamnu na Koroškem. Na stenah so videti 4 velike podobe: sv. Viktorin s Ptujem, sv. Maksimilijan s Celjem, sv. Metod z Velehradom in sv. Ciril z Rimom pod znožjem. Od orgelj na desni naslikan je sv. Anton Padovanski zraven grada Lemberškega, na levi sv. Leopold zraven Nove cerkve. Za orgljami pa gledamo sodni dan, posnet po sliki slavnega Kornelija, v cerkvi sv. Ludvika v Monakovem; na levi od Kristusa padajo prekleti zastopniki sedem poglavitnih grehov v pekel, na desni od njega vstajajo iz grobov zveličani, mej njimi plem. Jakomini, Slomšek in Pij IX, vsi dobro zadeti, da jih takoj spoznaš. Namesto navadnega „Renovatum est“ kaže angelj z nebes „Evangelje večno“ (Apoc. 14, 5), katero 4 drugi angelji trobentajoči naznanjajo na vse 4 vetre sveta. Pri velikih vratih na levi steni zapazi vstopivši vernik sv. očeta Leona XIII. obdaneega od škofov naznanjajočega sveto leto. Latinski chronografikon veli: ko je velika noč bila na Markovo, binkošti na Antonovo in Telovo na dan rojstva Janeza Krstnika ter so verniki obhajali sveto leto, prenavljali so svojo cerkev Novocerkovljani, t. j. l. 1886.

V severnej kapeli na oboku narisano je prekrasno „kronanje Device Marije“ po Führichu, v južnej pa sv. Trojica, po veličastnej podobi na velikem altarju v cerkvi sv. Trojice v Slov. goricah, vzprejemljajoča mladenčca Aloj-

zija v sveto nebo. Pod prvo sliko na steni je sv. Jožef, pod drugo sv. Frančišk, ker fara šteje mnogo bratov in sester III. reda.

To je kratek popis prekrasnih novih slik na presno v Novi cerkvi. Mojster Brollo (stanuje po zimi doma v mestu Gemona na Furlanskem v Italiji) kaže se v njih kot dovršen umetnik. Te pripadajo najlepšim, kolikor jih je izdelala njegova roka. Bodi torej priporočen vsem, ki želijo svojim cerkvam omisliti podobne lepote.

Istega leta je tesarski mojster Senica (doma v Vojniku) popravil streho na zvoniku, strehe na presbyteriji in obeh kapelah, mizar in pozlata F. Gajšek v Novicerkvi naredil nove dveri, nova okna in nov oltar v renesanškem slogu po narisu Brollojevem. Na altarju je Marija Lurška, katero je izdelal Dohnalik v Mariboru. Novi tlak v kapeli, kder je Marija Lurška, narejen je iz barvanih kremenih plošč, katere so kaj krasne, močne in ne predrage. Izdeluje jih: „Wienerberger Ziegelfabrik, Wien, I. Opernring.“

Vse popravilo farne cerkve je stalo 5050 fl. Slava Bogu, hvala vsem, ki so pripomagali.

Dr. L. G.

Nova knjiga.

Preč. gospod kanonik, dr. Ivan Križanič nas je razveselil z novim plodom peresa svojega. V tiskarni sv. Cirila v Mariboru je izšla ravnokar knjižica z naslovom: „Žlahtna rozga Slovenskih goric“. Žlahtno rozgo imenuje g. pisatelj pobožno Juliko, dekletce v Slovenskih goricah rojeno, katerej je bilo od božje previdnosti, usojeno le malo let na svetu preživeti, pa veliko trpeti.

Bila je od ubožnih starišev rojena, pobožno izrejena, malo kedaj zdrava, v svojih križih pa vedno v božjo voljo vdana. Nazadnje jo je še ogrizel stekel pes. ravno na velike gospojnice praznik, ko se je revica v cerkev k božji službi na pot podala. Prenesli so jo v Mariborsko bolnišnico, kjer se je čez nekaj časa v resnici na njej menda naj strašniša bolezen — neozdravljiva steklina prikazala. V tej bolezni je tudi po neizrekljivih bolečinah svojo angeljsko dušo izdihnila.

G. pisatelj je bil takrat kaplan v predmestni fari sv. Magdalene in je oskrbljeval dušno pastirstvo v bolnišnici. Lehko je torej umeti, da ga je angeljska prikazen neveste Kristusove, potrpežljive Julike v srcu prevzela, in da piše o njej z isto milo pobožnostjo, s katero se tudi njegovi ostali spisi odlikujejo. Le ti so njegova „Zgodovina sv. katoliške cerkve“, po Mohorjevi družbi izdana, pa „Lurška mati božja“ in posebno priljubljena, dvakrat natisnjena knji-

leško nvidi, saj se zapazi to pri razni živini. Mlado živinče dobi pa še poleg tega velik trebuh, prsi pa so ozke in je ves život vsled tega v nekem nerazmerju. Tudi noge ne stojé nič kaj v redu in dobé rade vsakojake napake.

Če ima torej človek svojo živino rad, mora, ali že hoče ali noče, poprijeti se suhe krme. Vode se ji daje pozneje, snažne, čiste vode in le ta gre živini potlej v slast. Kako rada jo pije! Živina naj je po času, naj dobro prežvekuje, potem bode ji želodec zdrav, črevesa se ne raztegnó preveč in krma se povžije vsa in v redu. Memo gredoč, še rečem, da je tudi za človeka dobro, če je po času, ne preveč vodene jedi — to dela zdravje ter daje moč.

Prav dobro še je, če se pusti živina, kakor je le mogoče, pri miru vsaj nekaj časa, ko se je najedla. Ta počitek je velike cene.

Sejmovi. Dne 12. decembra pri sv. Lovrencu v Prežinu. Dne 13. decembra v Jurkloštru, pri sv. Križu na Murskem polju, pri sv. Petru pod sv. Gorami, v Žalcu in v Studenicih. Dne 15. decembra pri sv. Križu na Slatini.

Dopisi.

Iz Ptujkega okraja. (Članek o slov. posojilnicah) v predzadnjem „Slov. Gosp.“ se nam je prav dopadel. Slovenci pomagajo Slovincem, potem bomo dobro izhajali. To resnico mi v našem okraju kaj živo čutimo. Nekdaj ni bilo v našem okraju posojilnice, pa so odrli par ptujskih nemškutarjev oderuhov zlasti uboge Haložane, do belih kosti, na tisoče kmetov spravili so na boben. Kdor jim je bil le enkrat kaj malega dolžen, temu se je zgodilo, kakor muhi, ki zabrede v pajkovo mrežo; naj se zvija, kakor se hoče, vedno huje se zamota v nitke, dokler vsa preprežena ne omaga! Odkar se je posojilnica v Ptuj osnovala, obrnilo se je mnogo na bolje; mnogo jih je rešila pogina, druge otela sitnob, druge sopet ubranila tožb in stroškov. — Zatoraj pa Slovenci, ki imamo denar za vlaganje, nosimo svoj denar v narodne naše posojilnice, da bodo lahko še bolje in vedno bolje podpirale slovenskega kmeta. Posebno č. č. gg. duhovni lahko z ozirom na omenjeni članek pojasnjujejo ljudstvu pomen in važnost ter uredbo in sestavo posojilnic, ki so osnovane na pravem slovanskem načelu, da se njih namreč mnogo združi, da si pomagajo z združenimi močmi. Slovenske posojilnice imajo lepo bodočnost in bodo se kaj hitro najlepše razvele in razširile, ako se držimo gesla: „Svoji k svojim!“

Iz Zavodnja. (Naša šola.) Uro od Šostanja že ob koroški meji se razširja mala župnija sv. Petra v Zavodnjem. Svoje ime je dobila gotovo od temnih zavodov, ki so svoje dni to zemljo pokrivali. Dandanes so závodi, žali-

bog! skoraj že za vsem zginili, ohranilo se je pa še pošteno staro slovensko ime. Ker je župnija nekoliko bolj v strani, deloma že zelo v gorah, zato se tudi novošegne razvade tukaj še niso tako udomačile, kakor v drugih krajih. Ljudje še živijo deloma po starih šegah in tudi svojega premoženja ne zapravljajo po nepotrebnem. Kar je drugod že malokje videti, to se najde še tukaj, da se ljudje oblačijo z obleko, katera se pod domačo streho naredi. Tudi novodobne potratnosti in zapravljivosti še tukaj ni preveč in je tudi v celi župniji le malo krčem, v katere ljudje le ob posebnih svečanostih in shodéh v večjem številu zahajajo. Kmetije so navadno velike in zelo razširjene, nekateri posestniki imajo celo pravico do lova na svojem zemljišču. Pridela se dosti žita, zlasti ovsa, največ dobička pa daje goveja živina in drobnica, katere se tukaj dosti redi in se po gorskih pašnikih tudi kaj dobro obnese. Tudi s sadjarstvom so se začeli nekateri že bolj pečati, kakor je bila dosihdob navada. Ker so ljudje skrbni in varčni, so tudi še dovolj premožni in ni se še tukaj udomačilo tisto strašno uboštvo, katero po nekaterih krajih tako hudo tare ljudi. Zato se pa tudi prebivalci ne ustavljajo, kadar je treba kaj storiti za poštene napredek, za kinč in olepšanje domače župnije in pa za čast božjo. Tako so pred nekaterimi leti kupili hram ter si ustanovili novo šolo, katere popred še tukaj ni bilo. Dal Bog, da bi bila nova šola vse čase vir lepih in za življenje koristnih nauk, vir ljubezni do Boga, do bližnjega, do cesarja, do mile domače zemlje in do naroda slovenskega; dal Bog, da bi iz otrok, ki pohajajo v šolo, izrastli dobri kristjani, značajni in požrtvovalni možje in žene, ki bodo pripravljeni zastaviti vse svoje duševne in telesne moči za blagor in čast svoje domovine, za večno in časno srečo svojega naroda. Dal Bog, da bi v tej šoli vladal vse dni duh slavnega Slomškega, in da bi imeli otroci dovolj priložnosti se tega duha navzeti že v nežnih letih svoje mladosti. Potem bode šola v resnici dobra, dobra v tem smislu, kakor to želi nepozabljivi naš pokojni Slomšek, in bode tudi donašala stoterne obresti ter bo pravi studenec večne in časne sreče prebivalcev.

Z Murskega polja. (Nenavadna gostija.) [Konec.] Gostije ali bolje rečeno veselice so se vdeležili tile gg.: Franc baron Mac Newin O'Kely, c. kr. okr. glavar v Ljutomeru, Ivan Kukovec, deželni poslanec, prvomestnik okrajnega odbora, Franc Sršen, slovenski veliki trgovec, A. Jurca, veletržec iz Ptuja, J. Kryl, profesor, J. Horvat, nadučitelj in dosti več gosposkih narodnjakov in narodnjakinj iz Ljutomera. Pri tako lepi zabavi so se potapljale ure v večnost, mize pa polnile z jedjo in pijačo. Bolj pri živahni volji se je na-